

Istri rekoč: Pojmo v deželo, kjer ne znajo ljudje računati. Da, da, oni so bili srečni časi, ko se je dal operariti istrski kmet od spredaj in od zadaj, ko ni vedel, ne koliko je dolžan, ne koliko je plačal svojem upniku, ampak vedel le to, da ni bilo tirjatev nikdar konec. Ali, gospoda, časi so se spremenili. Nastale so druge razmere, katere so prisilile hrvaškega in slovenskega kmeta v Istri, da morata računati. Prisilili ste jih k temu vi z vašimi visokimi obrestmi, prisilili ste jih vi z vašim potratnim upravljanjem občin in dežele, prisilila jih je država z davki, ki se množe od leta do leta. Najlepšo ilustracijo, kako bi hotela italijanska gospoda, da bi še bilo v Istri, podal nam je italijanski kandidat Polesini-Kamalić sam. Pred nekoliko meseci, to je kmalu po državnozbornski volitvi, pri kateri je na nesramen način zmagal Vergottini, pa je moral pobrati kopita z Dunaja, prišel je k njemu kmet iz Poreškega okraja ter mu poplačal ves dolg, da mu ne bode slonel vedno na vratu, posebno pa pri volitvah ne. Ko mu odšteje denar ga poprosi za pobotnico. Da bi ubogi kmet nikdar ne bil izrekel besede pobotnica! Kakor bi ga gad pičil, da še bolje rečeno, kakor bi zbesnel, poskoči Polesini-Kamalić stolice po konci ter podi in rine kmeta skozi prava, druga vrata po hodniku do vhodnih vrat palačnih in še preko njih ter jih za njim zaloputne s tako silo, da se je stresla vsa palača, rekoč mu: To ti je pobotnica! Naprej si je kmet, ko je bil na prostem, potipal rebra, da li so še vsa cela, potem šele je šel v sodnijo prositi, sodnika, da mu pripomore do pobotnice, kar se je tudi

zgodilo. Kaj ne — takrat so bili lepi časi, ko je kmet kar dajal, ne brigaje se za pobotnice niti vedé, jeli premalo ali Bog ve koliko preveč plačal! In za take čase se ešofira priloga uradnemu tržaškemu listu?! Buon pro!

— Glavni dobitek Praške razstavne loterije je dobil gojenec kadetske šole v Trstu, ki je v zadnjem hipu kupil srečko od neke perice, katera je stavila v igro tako malo upanja, da si je mislila: bolje vrabec v pesti, nego golob na strehi, ter bila zadovoljna, da je prišla spet k svojem denarju. Ali reva varala se je hudo, in 50.000 gld., katere je dobil mesto nje omenjeni gojenec rojili jej bodo marsiktero noč po glavi.

— Spet nesreča na železnici. Pri Kohlfurthu je trčil iz Vrtislave prišli brzovlak ob stroj ter skočil s tira. Več potnikov je mrtvih in ranjenih.

Budimpeštanske tržne cene z dne 21. oktobra 1891.

Pšenica gld. 10 30 do 10 95, rž gld. 9 65 do 9 80, ječmen gld. 6 05 do 6 15, oves (novi) gld. 5 95 do 6 25.

Kurzi na Dunajski borzi dne 22. oktobra

Papirna renta	gld. 91.45.
Srebrna "	" 90.30.
Zlata "	" 109.10.
Marijeva renta	" 102.15.
Napoleondori (20 frankov)	" 9.32.
C. kr. cekini	" 5.58
Nemške marke	" 57.30.

Jubilejske ustanove.

Povodom praznovanja 40letnice vladanja Nj. Veličanstva cesarja Frančiška Jožefa I. ustanovila je trgovska in obrtniška zbornica **8 ustanov po 25 gld. za onemogle obrtnike vojvodine Kranjske.** Te ustanove se s tem za leto 1891 razpisujejo.

Prošnje naj se podpisani zbornici
do 20. novembra t. l.

dopošljejo, priloži naj se jim pa od župnijskega in občinskega urada potrjeno dokazilo, da je prositelj bil obrtnik, da zdaj zaradi onemoglosti ne more več delati in da je ubog.

V Ljubljani dne 22. oktobra 1891.

Trgovska in obrtniška zbornica za Kranjsko.

Tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest o smrti našega iskreno ljubljenega očeta, oziroma starega očeta, brata in tasta, gospoda

Anton-a Miculinić-a,

gostilničarja in meščana Ljubljanskega,

kateri je včeraj ob $\frac{3}{4}$ 7. uri zvečer, previden s svetimi zakramenti za vmirajoče, po dolgi, mučni bolezni v 69. letu dobe svoje mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predragega ranjkega je bilo v torek dne 20. oktobra ob 3. uri popoldne v hiši žalosti sv. Jakoba trg št. 2 blagoslovljeno in potem na pokopališče k sv. Krištofu preneseno in tamkaj pokopano.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v raznih cerkvah.

V Ljubljani dne 19. oktobra 1891.

Žalujoči ostali.